

Hundrede Kr. til Bredbuer. Seg maa ſige, at jeg forſtaar ikke, hvad Marinen har med Bredbuer at beſtille. (Marineminiſteren [Ravn]: Ja, det er det gale ved det!) Ja, det kan være, men maatte den ærede Miniſter vil forklare os, hvorfor Bredbuerne ere ſaa uindværlige. For øvrigt tror jeg ikke, Marinen har Bredbuer, den giver kun Penge til Bredbueforeningen. Men hvad Interesſe Marineministeriet har af at støtte denne Forening, kan jeg ikke forſtaa. Her finder man ogsaa Rejſeudgifter. Saaledes har f. Eks. en Værſtingsentor gjort en Rejſe til Bedbæf. Det har koſtet 21 Kroner. Det er meget flot for at tage en Tur til Bedbæf.

Seg vender mig nu til § 26. Ændringsforſlagene Nr. 217 og 218 vedrøre Søminerne. Seg har foreſlaet at nægte Beløbet. Det er 99,000 Kr. Seg kan gøre det med ſtor Sindſro, fordi jeg paa § 23 har været med til at bevilge til Søminer ikke mindre end 188,530 Kr. Seg synes, det kunde være nok til denne Poſt. — Ændringsforſlagene Nr. 219, 220, 221 andrage et Beløb af 129,000 Kr., ſom ſkulde anvendes til Revolvere, Reſultanoner, Briſtantgranater og lignende Ting. Seg foreſlaar at nægte diſſe Beløb, fordi der omme paa § 21 i Forvejen er bevilget ſtore Beløb netop til ſaadanne Anſtaffelser. — Det ſidſte Ændringsforſlag er Nr. 223: Sømærker til Flaadens Brug i Krigstid. Diſſe Penge foreſlaar jeg at nægte, fordi jeg ikke tror, vi ſkulle i Krig mere. (Marineminiſteren [Ravn]: So maatte!) Naa, ſkulle vi det? Seg tror dog, det er heldigt, vi holde os udenfor og indrette os paa ikke at komme i Krig mere. (Marineminiſteren [Ravn]: Ja, det forſtaar ſig!) Men ſelv om vi komme i Krig, ville de Sømærker hverken gøre fra eller til med Henſyn til Reſultatet.

Marineminiſteren (Ravn): Med Henſyn til Ændringsforſlagene til § 23, er det meget rigtigt, hvad den ærede Ordſpører ſagde, at der angaaende de betydeligere af dem, Indſtrænkningerne paa Værſtskontoen og paa Fyrvæſenets Konto, er opnaaet fuld Overensſtemmeſe. Naturligviſ finder jeg diſſe Indſtrænkninger ſtørre i og for ſig, end heldigt er, men man kan ikke ſige, at de ere uforſvarlige, og jeg er derfor gaaet ind paa dem. Derimod er der adſkillige af de mindre Ændringer, ſom jeg kunde ønske at ſaa bevilgede — jeg ſkal ſtraks nævne dem. Man maa erindre, at hvis hele Udvalgets og Flertallets Ændringer blive vedtagne, vil Kontoen paa § 23 i Mar

være 70,000 Kr. mindre end i Fjor, ſaa ſelv om man gør enkelte Forandringer deri, vil der dog blive en rigtig Nedgang paa § 23. Naar jeg nu gaar over til Ændringsforſlagene, ſtøder jeg forſt paa Rækken fra 147 til 150. Diſſe 4 Ændringer angaa Underſtøttelſer, der ere begærede af mig og med ſædvanlig Beredvillighed tiltraadte af Udvalget. Det næſte Ændringsforſlag er af Mindretallet, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgtreds (Klauſen). Det er af temmelig radikal Natur. Det gaar nemlig ud paa, at vi ſkulle spare alle de 1,200,000 Kr. til Nybygninger. Det vil alſaa ſige, at den 1ſte April ſende vi alle Holmens Arbejdere paa Gaden, ſaa kunne de ſe at finde, hvad Arbejde de kunne. Der blev anført, at de kunde maatte bruges til at bygge andre Skibe paa Værftet, men det ſkal der Tid til. Man ſkal rive dem ned, der ere under Bygning, og hurtig kan man ikke ſaa det gjort, thi brændes kunne de ikke, da de ere af Jern. Det maa tage lidt Tid, inden de komme bort, og i al den Tid have vi ikke Brug for Arbejderne. Hvis det virkelig var Alvor pludſelig at ſtandſe hele Marinens Nybygningsvæſen, vilde det gaa ud over mange Arbejdere, men jeg antager heller ikke, at Forſlagsſtilleren venter, at Forſlaget vil blive vedtaget. De næſte Ændringsforſlag Nr. 153, 154, 155 vare dem, jeg omtalte angaaende Indſtrænkningen i Vedligeholdelsesarbejder paa Værftet. Men der var et, jeg ſprang over, nemlig Nr. 151. Det er en af de mindre Ændringer, men den blev omtalt lidt udførligt af den ærede Ordſpører. Udvalget er for Reſten ikke enig paa dette Punkt. Forſlaget ſtilles af et Flertal. Det vedrører den Sum, jeg havde foreſlaet for at forøge den Erſtattung for Tab i Indtægt ved privat Praksis, ſom Søværnets Læger lide paa Grund af Udkommando. Der er jo, ſom ogsaa bemærket af den ærede Ordſpører, allerede givet Skibslægerne hver 500 Kr. i ſaadan Erſtattung, men det er virkelig en meget ringe Erſtattung for privat Praksis. Det maa erindres, at Lønningerne for Lægerne ingenlunde ere ſatte ſaaledes, at man kan vente, at en dygtig Læge i Reglen vil lade ſig nøje med det. Naar der blev ſagt — lad os gaa lige til den højſte — at den ældſte Stabslæge har 3,600 Kr. og den anden 3,200 Kr., ſaa ſvare diſſe Lønninger ikke til det, ſom en dygtig Læge ellers lever af i København. Læger, der have en ſtor og betydelig Praksis — og det maa dog kunne ventes af Læger, der ere ſaa dygtige, ſom man bør haabe, at Stabslægerne ere — have ikke Indtægter ſom Embedsmænd, de have ganſke andre Indtægter end ſaadanne